

Arrest

nr. 31 956 van 24 september 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 4 mei 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Mosul waar u samen met uw ouders woonde. U zou tot in 2001 studies hoger onderwijs richting 'computersystemen' gevolgd hebben. Nadien zouden u en uw vader getracht hebben een computerwinkel op te starten wat door bepaalde omstandigheden uiteindelijk niet zou zijn doorgegaan. In 1995, toen u uw hogere studies wilde aanvatten, zou u zich hebben aangesloten bij de Baath-partij. U zou zijn opgeklommen tot de graad van 'rafiq' (volgens u ook genaamd 'Oudu Amil'), net als vele andere studenten. Dit zou volgens u geen hoge of belangrijke rang zijn geweest. In het kader van die functie zou u het recht hebben gehad les te geven en rapporten te schrijven over mensen die niet naar u

luisterden. Die rapporten diende u te overhandigen aan de vertegenwoordiger van de partij op school, ene (J.M.). Zelf zou u slechts één rapport hebben geschreven en dat aan uw buurman (A.A.), die voor de inlichtingendienst werkte, gegeven hebben. Het betrof een rapport over een goede vriend van u met de naam (M.E.). In februari 2000 zou hij u verteld hebben dat hij lid was van de KDP en zou hij u voorgesteld hebben ook lid te worden. Hierna zou u naar (A.A.) gegaan zijn om advies te vragen in verband met die situatie. Het ging hier namelijk over een verboden partij en u was bang daarmee in verband gebracht te worden. Uw buurman zou u aangeraden hebben een rapport te schrijven over (M.E.) opdat hij in de gaten zou worden gehouden. Een tiental dagen nadat u uw rapport had afgeleverd, zou hij zijn gearresteerd waarna u werd opgeroepen zich aan te bieden om de gegevens uit uw rapport te bevestigen. Nog enige tijd later zou u vernomen hebben dat hij tot vijftien jaar cel was veroordeeld. Naar aanleiding van uw rapport en de arrestatie van (E.) zouden nog drie andere mensen zijn opgepakt, namelijk (R.F.T.M.) en (B.S.). De laatste twee zouden elk vijf jaar gevangenisstraf hebben gekregen, maar (R.), die aan het hoofd stond van een KDP-cel stond, zou verdwenen zijn. Om die reden zou zijn familie alsook leden van de KDP uit zijn op wraak tegen u. De dag dat het regime van Saddam Hoessein gevallen is, op 9.04.2003, zou u op aanraden van uw moeder naar familie in Senjar getrokken zijn waar u gedurende twee maanden zou hebben verbleven. In tussentijd zou er bij u thuis een arrestatiebevel gericht tegen u en uw vader zijn toegekomen en zou uw ouderlijk huis in beslag genomen zijn. Uw vader, die een hoog geplaatste Baathfunctionaris was, zou vlak voor de val naar Bagdad zijn gestuurd om er de luchthaven te beschermen. Sindsdien zou u niets meer van hem gehoord hebben. Het arrestatiebevel zou door de politie zijn uitgevaardigd op vraag van de KDP omwille van dat ene rapport dat u schreef. U verklaarde te vrezen gedood te zullen worden, hetzij door de autoriteiten hetzij door de familie van (R.).

B. Motivering

Niettegenstaande uw asielaanvraag in eerste instantie ontvankelijk werd verklaard, dien ik nu na verder onderzoek te besluiten dat het statuut van vluchteling u niet kan worden toegekend. U hebt namelijk onvoldoende gegevens aangebracht op grond waarvan besloten kan worden dat u werkelijk wordt vervolgd voor de aangehaalde feiten. Bovendien bevat uw relaas enkele incoherenties en tegenstrijdigheden waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Vooreerst rijzen er ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw beweerde functie en activiteiten voor de Baathpartij. U bleek immers niet op de hoogte te zijn van de juiste volgorde van de rangen binnen de partij en bovendien zijn uw verklaringen omtrent uw taken niet coherent. U verklaarde zich in 1995 te hebben aangesloten bij de partij en te zijn opgeklommen tot de graad van 'Rafiq', ook wel 'Oudu Amil' genaamd. Volgens u ging het niet om een erg belangrijke functie en had u geen bijzondere taken. Pas in 2001, nadat u het rapport over Mohammed had geschreven, zou u de graad van 'Rafiq' hebben bereikt (verslag TG, p.10). U beweerde eerst dat 'Oudu Amil' door u ook 'Rafiq' genoemd, enkel door 'Maoyed' en 'Nasir' wordt voorafgegaan en wat deze laatste twee graden betreft was u niet zeker welke van de twee eerst komt. Wanneer u dan gevraagd wordt of u de graad 'Nasir Muttaqadem' kent, beweerde u van wel maar dat dit eveneens 'Nasir' wordt genoemd. Deze uitleg is echter niet correct, het gaat immers om twee verschillende opeenvolgende rangen en bovendien hebt u nog een rang die vóór 'Oudu Amil' komt vergeten te vernoemen (informatie hieromtrent in bijlage in het administratieve dossier). Daarnaast beweerde u dat uw graad 'Rafiq' heette en dat die ook wel 'Oudu Amil' wordt genoemd. Dit is enigszins vreemd gezien 'Rafiq', hetgeen 'vriend' betekent, eerder een algemeen term is die gebruikt wordt in de zin van 'kameraad' voor iedereen die tot de partij behoorde. Waarom uw beweerde rang Oudu Amil, die inderdaad bestaat, dan net ook de naam 'Rafiq' zou meekrijgen is niet duidelijk. In onze informatie zijn ook geen gegevens terug te vinden die in die richting wijzen. Daarnaast stroken uw beweringen aangaande de functie van 'Oudu Amil' niet met de situatie zoals die was. Een 'Oudu Amil', of 'volwaardig lid', was iemand die zijn loyaliteit aan het regime uitdrukkelijk had bewezen door zijn/haar bijdrage aan gevoelige en belangrijke missies of opdrachten (informatie in bijlage in het administratieve dossier). Dat strookt aldus niet met uw bewering, zeggende dat u geen belangrijke functie had, dat u in heel uw 'carrière' maar één rapport heeft geschreven en niet veel meer moest doen dan vergaderingen bijwonen en vrienden meenemen (verslag TG, p. 5). Op grond hiervan kan aldus sterk worden getwijfeld aan het profiel dat u beweerde te hebben. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de verder hierop steunende feiten ernstig ondermijnd.

Daarenboven is ook een aantal van uw verklaringen in verband met uw vriend (E.M.) en het rapport dat u over hem zou hebben geschreven weinig coherent. Zo is het weinig geloofwaardig dat (E.) u zomaar zou meedelen dat hij lid is van de verboden KDP, goed wetende dat uw vader een hoge Baath-

functionaris is en dat uzelf 'Oudu Amil' bent, hetgeen impliceert dat u rapporten mag schrijven over politieke opposanten. In dit verband beweerde u dat jullie goede vrienden waren geworden en hij vertrouwen had in u. Doch, rekening houdend met de toenmalige Irakese context, met het risico dat hij als politiek opposant zou lopen en met uw familiale achtergrond is dit weinig geloofwaardig (verslag TG, p.7). Verder spreekt u zichzelf tegen in verband met uw reactie op (E.)'s voorstel om zich aan te sluiten bij de KDP. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag DVZ, p.15) alsook in de schriftelijke verklaringen van uw vragenlijst (vragenlijst, p.8) liet u uitschijnen eraan gedacht te hebben zich aan te sluiten bij de KDP. Omdat het om een verboden partij ging zou u er lang over hebben nagedacht en getwijfeld om dan uiteindelijk de mening te vragen van uw buurman Abu Ali. Ten gronde verklaart u daarentegen uitdrukkelijk nooit overwogen te hebben lid te worden van de KDP (verslag TG, p.8). Ook hebt u zich tegengesproken aangaande het jaar waarin u (E.) aangaf. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u begin maart 2003 het rapport indiende en dat (E.) rond de tiende van deze maand werd gearresteerd. Ten gronde zei u in strijd daarmee dat het allemaal in het jaar 2000 gebeurde (verslag TG, p.9). Dit is uiterst eigenaardig. Tot slot verklaarde u in verband met (R.F.) eerst dat hij tot vijftien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en waarschijnlijk geëxecuteerd werd na zijn arrestatie (verslag DVZ, p.15). Nadien beweerde u uitdrukkelijk niets te weten over de straf die (R.) zou hebben gekregen maar zou hij volgens u sinds zijn arrestatie vermist zijn (verslag TG, p.10). U werd tijdens uw interview op het CGVS geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden maar u gaf hierbij geen afdoende uitleg ter verdediging (verslag TG, p.12). Voorts schort er ook iets aan uw uitleg over de reden waarom u het rapport over (E.) aan (A.A.) bezorgde in plaats van aan (M.J.), uw verantwoordelijke op school, aan wie u in principe uw rapporten moest doorgeven. Ter verklaring voor deze handelwijze gaf u een zeer verwarrende en onsamenhangende uitleg. U zei het niet aan hem maar aan een hogere in rang gegeven te hebben om te voorkomen dat u later in de problemen zou komen. Als u het aan (J.) zou overhandigen dan zou hij u 'pijn' kunnen doen, zo beweerde u (verslag TG, p.6). Meerbepaald zou u enerzijds schrik hebben dat (J.) u ervan zou verdenken dezelfde sympathieën te hebben als (M.), gezien jullie veel samen waren en goede vrienden waren. Anderzijds wilde u vermijden dat de andere studenten geen vertrouwen meer in u zouden hebben als ze vernamen dat u uw beste vriend had aangegeven (verslag TG, p.7). Deze beweringen zijn echter allesbehalve overtuigend en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Iedereen op school wist immers dat u 'rafiq' was (verslag TG, p.7) en dus stond u gekend als iemand die rapporteerde (of kon rapporteren) aan de partij. Bovendien haalde u geen enkel objectief gegeven aan als reden waarom (J.) anders zou handelen dan (A.A.).

In het kader van uw asielaanvraag legde u een kopie van een aantal stukken voor waaronder twee diploma's en uw nationaliteitsbewijs. Deze stukken bevestigen uw identiteitsgegevens maar voegen verder niets toe aan het relaas. Daarnaast gaf u ook een kopie van een arrestatiebevel af, uitgegeven door de politiepost van Al-Faruk ter ondersteuning van uw bewering gezocht te worden door de autoriteiten. Dit stuk kan echter de bedrieglijkheid van uw relaas niet weerleggen. Bovendien is het uitermate vreemd dat een arrestatiebevel, een intern document gericht aan de controleposten, aan uw familie zou worden afgegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat, rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, het echter geenszins aangewezen is om afgewezen Irakese asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig de aandacht van de Minister op het advies van UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt om afgewezen Irakese asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden."

1.2. Verzoeker vraagt de verwijzing naar een driedelige kamer doch hij motiveert niet waarom te dezen toepassing zou dienen te worden gemaakt van artikel 39/10 van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt het verzoek verworpen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, van artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Tevens zou er een manifeste beoordelingsfout zijn.

Verzoeker werpt op dat zijn dossier zowel in de periode voorafgaand aan de beslissing van ontvankelijkheid, als in de periode vóór de beslissing van weigering tot erkenning ongewijzigd is gebleven, dat dit impliceert dat zijn asielaanvraag niet eerst ontvankelijk diende verklaard te worden, doch onmiddellijk ongegrond. Verzoeker stelt vast dat zijn asielaanvraag toch ontvankelijk verklaard werd, dat dit zeer bevreedend overkomt; dat de ontvankelijkheidsbeslissing en de beslissing tot weigering van erkenning diametraal tegenover elkaar staan.

Verzoeker voert aan dat hij een omstandig relaas heeft weergegeven, dat vrij is van interne tegenstrijdigheden aangaande de kern van zijn asielrelaas en dat hij een kopie heeft afgegeven van een arrestatiebevel ter ondersteuning van de door hem aangebrachte elementen. Verder meent verzoeker dat het feit dat hem verweten wordt onvoldoende kennis te hebben van militaire termen relatief van aard is, dat de Commissaris-generaal zich baseert op informatie die gevonden werd op een website, (wikipedia), die niet officieel van aard is gezien om het even wie informatie kan plaatsen zonder er zekerheid is dat de informatie correct is.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker voert de schending van de rechten van verdediging aan, maar omschrijft niet op welke wijze de rechten van de verdediging bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werden geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 2.2.2).

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoekers argumentatie "dat zijn dossier zowel in de periode voorafgaand aan de beslissing van ontvankelijkheid, als in de periode vóór de beslissing van weigering tot erkenning ongewijzigd is gebleven, dat dit impliceert dat zijn asielaanvraag niet eerst ontvankelijk diende verklaard te worden, doch onmiddellijk ongegrond", mist feitelijke grondslag gezien het administratief dossier verschillende stukken bevat die werden opgesteld na de ontvankelijkheidsbeslissing, onder meer een vragenlijst (stuk 8) en een gehoor ten gronde (stuk 3), teneinde een beslissing te kunnen nemen wat betreft de grond van de zaak. Verder kan worden opgemerkt dat het feit dat een asielaanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard, niet wegneemt dat nadien in de gegrondheidsfase, na verder onderzoek, de door de verzoeker aangehaalde feiten opnieuw dienen te worden onderzocht en geapprecieerd door de Commissaris-generaal. Immers, het initieel ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag schept noch een vermoeden dat aan de bewijslast werd voldaan, noch een bewijs dat een coherent en een volledig vluchtrelaas vrij van tegenstrijdigheden werd gegeven.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij ter weerlegging van de bestreden motivering, welke op goede grond oordeelt dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, gelet op (i) zijn verklaringen omtrent de rangen van de Baath, die strijdig zijn met de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie (ii) zijn verklaringen inzake de invulling van zijn beweerde graad, die eveneens strijdig zijn met de voormelde informatie (iii) zijn overwegingen om zich al dan niet bij de KDP aan te sluiten (iv) de tegenstrijdige verklaringen over het jaar - 2000 of 2003 - waarin hij het kwetsieuze rapport opstelde (v) de strafmaat van R.F. (vi) de weinig coherente verklaringen inzake de persoon aan wie hij het rapport diende te overhandigen. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Wat de kritiek van verzoeker op de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie betreft, merkt verweerder terecht op dat de Commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op het 'Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak' van mei 2003 voor wat betreft de rangen binnen de Baath-partij. Slechts om de betekenis van het woord 'Rafiq' te achterhalen werd beroep gedaan op informatie die afkomstig is van de internetsite 'wikipedia'. Bovendien beperkt verzoeker zich tot het uiten van kritiek op de gehanteerde informatie zonder een poging te ondernemen om deze informatie te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker dient minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is.

Wat het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel betreft merkt verweerder eveneens met reden op dat het een faxkopie betreft, die geen garantie biedt voor authenticiteit gezien gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien is het redelijk van verzoeker te verwachten dat hij het originele arrestatiebevel (en het originele nationaliteitsbewijs) kan voorleggen. Hij heeft immers, tussen zijn asielaanvraag op 4 februari 2004 en heden, meer dan vijf jaar de tijd gehad om de originelen te bemachtigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij alles in het werk heeft gesteld om originele documenten te kunnen voorleggen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker in onderhavige verzoekschriften volledig voorbijgaat aan de terecht vaststelling dat het uitermate vreemd is dat een arrestatiebevel, dat een intern document is gericht aan de controleposten, aan zijn familie werd afgegeven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Omwille van het voormelde toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing behept is met een 'manifeste beoordelingsfout'.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico voorhanden is op ernstige schade bestaande uit de doodstraf dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen

(zie 2.1.2) toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van voormelde redenen.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus krachtens artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van Mosul (Centraal-Irak). Blijkens de informatie gevoegd aan de verweerdere nota, waaromtrent verweerder ter zitting verklaart dat deze nog steeds actueel is, heerst er in Centraal-Irak een situatie van onveiligheid en instabiliteit die beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/4, §2, c.

De subsidiaire beschermingsstatus dient aan verzoeker te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS